

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Jitkou Hroudovou ve věci

žalobce: **D. Y N.**, narozený X
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika
v ČR naposledy bytem Čimelická 957/1, 142 00 Praha 4

zastoupený advokátem JUDr. Hugo Körblem
sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČO 00007064
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2025, č. j. MV-179391/SO-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí („napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky („správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 10. 2025 č. j. OAM-05463-14/DP-2025 („prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů („zákon č. 326/1999 Sb.“, případně „zákon o pobytu cizinců“, či „ZPC“), zamítl žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území.

2. Žalobní argumentace

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaná nevymezila neurčitý právní pojem jiné závažné překážky pobytu cizince na území a nespecifikovala, které konkrétní skutkové okolnosti žalobcova případu pod daný pojem spadají. Žalobce po celou dobu plnil účel pobytu a pokud ho chtěl či chce změnit, postupoval v souladu se zákonem. Současně žalobce uvedl, že řádně docházel na vyučování. Obvyklým zamítacím důvodem je neplnění účelu pobytu, např. absence na vyučování či opakování studia z důvodu nepřítomnosti. Skutečnost, že jeho postup ve vzdělávání neodpovídá očekáváním žalované, není důvodem pro neprodloužení oprávnění k pobytu.
3. Zákaz prodloužení bytového oprávnění za účelem jazykové a odborné přípravy ke studiu na vysoké škole více než jednou je vymezen v § 44a odst. 2 písm. a) ZPC, zákon však neobsahuje obdobné omezení pro účel pobytu „ostatní/jiné“. Žalovaná daný zákaz svévolně rozšířila.
4. Žalobce dále upozornil, že ZPC neobsahuje požadavek, aby účel pobytu byl spjat s Českou republikou a dosahoval určité vyšší intenzity a kvality. Tento názorový proud však žalobce považuje za překonaný. K tomu odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu („NSS“) ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-38.
5. Nazírání žalované na plnění účelu dlouhodobého pobytu obsahuje dva pojmy, které žalovaná zaměňuje. Je totiž třeba rozlišovat účel pobytu, který zákon o pobytu cizinců definuje a jehož neplnění může být sankcionováno (např. zrušením bytového oprávnění nebo jeho neprodloužením), a cíl pobytu, s nímž tento zákon vůbec nepracuje, a nesměrování k němu nemůže být postihováno.
6. Následně namítl, že při interpretaci neurčitého právního pojmu měla žalovaná postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro mitius*. Žalobce spatřuje pochybení správních orgánů rovněž v neprovedení účastnického výsledku žalobce za účelem ověření skutkových okolností případu.
7. Žalobce rovněž uvedl, že byl přijat ke studiu na vysoké škole – Škoda Auto Vysoká škola o. p. s., jeho úsilí naučit se český jazyk tak přináší výsledky. K tomuto tvrzení doložil potvrzení o studiu. Současně uvedl, že požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za novým účelem, a to za účelem studia. Fotokopii dotčené žádosti soudu doložil.
8. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k novému projednání a rozhodnutí.

3. Vyjádření žalované

9. Žalovaná v rámci svého vyjádření uvedla, že trvá na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí a nesouhlasí s žalobními námitkami. Navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Odkázala na správní spis a napadené rozhodnutí.
10. Otázce jiné závažné překážky pobytu se věnovala podrobně. Dosavadní judikaturu nelze považovat za překonanou, usnesení NSS ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-38, vyjadřuje názor druhého senátu, rozšířený senát však dosud nerozhodl. I v případě, že by rozšířený senát přijal názor předkládajícího senátu, neměla by taková skutečnost vliv na projednávanou věc, protože žalovaná uplatnila diskreční pravomoc. Stran tvrzení o přijetí žalobce na Škoda Auto Vysokou školu o. p. s., žalovaná uvedla, že se jedná o další účelové jednání ze strany žalobce. Žalobcem doložené potvrzení o studiu totiž pochází z odlišné vysoké školy, než jakou měl původně studovat. Tvrzení a činnost žalobce je tak v protikladu s jeho dřívější argumentací.

4. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území České republiky („území“) na základě povolení k dlouhodobému pobytu, které mu bylo vydáno za účelem studia. Povolení k dlouhodobému pobytu bylo správním orgánem prvního stupně žalobci vydáno s platností od 11. 5. 2023 do 10. 5. 2024. Povolení k dlouhodobému pobytu bylo účastníkovi řízení vydáno za účelem absolvování přípravného kurzu českého jazyka organizovaného veřejnou vysokou školou, a to k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy [§ 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Jednalo se konkrétně o přípravný jazykový kurz organizovaný Centrem celoživotního vzdělávání Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem („UJEP“) pro studium akreditovaného bakalářského studijního programu Zemědělství a rozvoj venkova na Fakultě agrobiologie, potravinových a přírodních zdrojů České zemědělské univerzity v Praze („ČZU“).
12. Dne 7. 5. 2024 žalobce podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování kurzu českého jazyka organizovaného společností Doceo – Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky, s.r.o. („DOCEO“), který měl absolvovat ve školním roce 2024/2025. Správní orgán prvního stupně tuto žádost posoudil a dospěl k závěru, že mu toto nové povolení k pobytu může být uděleno, neboť hodlá pokračovat v osvojování si znalostí českého jazyka, tak aby mohl skutečně naplnit účel, za kterým na území přijel, tedy zahájit a dokončit studium na vysoké škole. Nové povolení k dlouhodobému pobytu účastníkovi řízení vydal s platností do 31. 5. 2025. Žalobce tak pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“ s platností od 27. 6. 2024 do 31. 5. 2025.
13. Žalobce dne 3. 3. 2025 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“. K žádosti přiložil jako doklad potvrzující účel pobytu na území potvrzení o přijetí na kurzy, vystavené DBS Czech s. r. o. („DBS“), z něhož vyplývá, že je přijat na jazykové a další kurzy podle uzavřené dohody o poskytování jazykové a další výuky, s dobou trvání kurzů od 1. 4. 2025 do 31. 3. 2026. V doložené dohodě o poskytování jazykové a další výuky bylo uvedeno, že DBS se zavazuje poskytovat účastníkovi řízení kurzy českého jazyka a základních českých reálií a další volitelný kurz, který DBS nabízí podle jeho volby a po odsouhlasení DBS, s tím, že kurz českého jazyka bude poskytován v rozsahu 16 hodin týdně, kurz základních českých reálií v rozsahu 3 hodin týdně a volitelný kurz v rozsahu 6 hodin týdně.

14. Po shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („s. ř.“) byl žalobce vyzván k uplatnění možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a k případnému vyjádření k těmto podkladům. Dne 28. 7. 2025 se žalobce dostavil na pracoviště správního orgánu prvního stupně a seznámil se s podklady pro vydání rozhodnutí. Na místě do protokolu uvedl, že se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádří ve lhůtě do 30 dnů.
15. Ve vyjádření ze dne 26. 8. 2025 žalobce uvedl, že je přesvědčen, že v jeho postupu není nic nesprávného, neboť pro plnohodnotný nástup na vysokou školu je nezbytné ovládat český jazyk alespoň na úrovni A2, příp. B1. Český jazyk je základním předpokladem nejen pro studium, ale i pro samotný život na území. Během akademického studia na UJEP a DOCEO měl minimální absenci, stejně jako nyní na DBS. Na UJEP se mu sice nepodařilo získat osvědčení o znalosti češtiny na úrovni A2 hned po prvním roce, avšak v následujícím roce dosáhl úrovně A1 (pokročilý) v DOCEO a v tomto akademickém roce postupuje k získání úrovně A2 (pokročilý). V průběhu celého pobytu na území tak plní účel, pro který mu bylo vízum uděleno, a ve studiu soustavně pokračuje. Vzhledem k tomu, že pro pokračování studia na UJEP (obor Zemědělství a rozvoj venkova) je nutná minimálně znalost češtiny na úrovni A2, příp. B1, přihlásil se do navazujícího ročního kurzu A2, který probíhá od 1. 4. 2025 do 30. 3. 2026. Tento kurz je zaměřen výhradně na intenzivní výuku českého jazyka a přípravu na vysokoškolské studium. Od dubna 2025 má každý den od 17:00 do 21:00 výuku českého jazyka. Navíc si zvolil volitelný předmět – rozšířená čeština, díky čemuž absoljuje minimálně 25 vyučovacích hodin českého jazyka týdně, a k tomu má ještě 4 vyučovací hodiny českých reálií. Od začátku dubna do současnosti neměl žádnou absenci. Po dokončení jazykového kurzu má v úmyslu podat přihlášku ke studiu na veřejné vysoké škole, konkrétně na UJEP, kde by se rád věnoval oboru Zemědělství a rozvoj venkova. Po ukončení studia by chtěl uplatnit získané znalosti v praxi a postupně si vybudovat stabilní a smysluplnou kariéru.
16. Správní orgán prvního stupně následně vydal prvostupňové rozhodnutí, jímž žádost žalobce řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem ostatní/jiné zamítl, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. V rozhodnutí správní orgán prvního stupně rekapituloval svá zjištění stran pobytové historie účastníka řízení a uvedl, že žalobce svou aktivitu na území vůbec nesměruje k dosažení cíle či účelu, za kterým mu bylo povoleno do České republiky přicestovat a dlouhodobě pobývat, tedy za účelem získání vysokoškolského vzdělání. K nyní doloženému dokladu potvrzujícímu účel pobytu s odkazem na dosavadní pobytovou a studijní historii žalobce uvedl, že je zřejmé, že se jedná opět o jiný typ vzdělávání. Žalobce vstoupil na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s tím, že již v době od 11. 5. 2023 do 10. 5. 2024 měl absolvovat přípravný kurz českého jazyka zajišťovaný českou vysokou školou, jehož cílem je získání potřebné znalosti českého jazyka, aby mohl začít studovat na vysoké škole. Následně absolvoval další kurz českého jazyka, byť ne organizovaný českou veřejnou vysokou školou, a nyní hodlá další rok absolvovat opět další kurz českého jazyka. Uvedené tak může znamenat, že žalobce buď nemá potřebné předpoklady, aby se v českém prostředí naučil za dva roky česky natolik, aby mohl začít studium na vysoké škole, nebo jeho úmyslem není studium na české vysoké škole vůbec zahájit. Ať je tomu tak či onak, měl správní orgán prvního stupně za to, že není důvodné žalobci prodloužovat jeho pobyt za účelem absolvování dalšího jazykového kurzu.

17. Dále v odůvodnění uvedl, že dlouhodobý pobyt za účelem studia udělený z důvodu absolvování jazykové či odborné přípravy ke studiu podle § 64 písm. b) ZPC také nelze prodloužit více než jednou, a to podle § 44a odst. 2 písm. a) ZPC. Sám zákonodárce tedy počítal s tím, že student během jednoho roku, však nejdéle během dvou let, bude schopen nabýt znalosti jazyka na takové úrovni, aby mohl začít studovat akreditovaný obor vysoké školy. Jestliže toho nebude z jakéhokoli důvodu schopen, pak zákonodárce zapovídá, aby mu bylo povoleno k dlouhodobému pobytu prodlouženo. Tím se současně zabránilo i zneužívání přípravných jazykových kurzů k bezcílnému zachovávání pobytového oprávnění na území. Zároveň je nežádoucí, aby toto pravidlo, které platí pro prodlužování dlouhodobého pobytu za účelem studia, bylo obcházeno cestou vydávání a prodlužování dlouhodobých pobytů za jiným účelem, tedy za účelem absolvování jazykových kurzů českého jazyka organizovaných institutů odlišnými od veřejné vysoké školy. Tyto vzdělávací kurzy totiž nejsou podřaditelné pod vzdělávací aktivity, které jsou podle § 64 ZPC studiem, a proto takové omezení na ně přímo nedopadá. Přesto je třeba takovému zjevně bezcílnému jednání bránit, a proto správní orgán I. stupně uvedený skutkový stav podřadil pod důvod zamítnutí žádosti uvedený v § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Správní orgán prvního stupně považuje zjištěný stav za tzv. jinou závažnou překážku pobytu účastníka řízení na území. Správní orgán prvního stupně před vydáním rozhodnutí posoudil rovněž přiměřenost negativního rozhodnutí ve smyslu § 174a ZPC; posuzoval, zda zamítnutí žádosti nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života účastníka řízení, přičemž dospěl k názoru, že tomu tak nebude.
18. Stran vyjádření žalobce správní orgán prvního stupně uvedl, že vzal v potaz informaci žalobce k výsledkům a nízké absenci na DBS. Veškeré tyto poskytnuté informace byly v průběhu správního řízení využity a zohledněny a v odůvodnění je podrobně uvedeno, jakým způsobem ovlivnily výsledek řízení o žádosti. Správní orgán prvního stupně nikterak nerozporuje informace o tom, že žalobce plní účel pobytu. Jak bylo prokázáno, účastnil se žalobce v minulosti kurzů na UJEP i na DOCEO, a nyní se aktivně účastní jazykového kurzu na DBS. To však neznamená, že by neexistoval jiný důvod k zamítnutí předmětné žádosti. V tomto konkrétním případě však není důvodem neplnění účelu, ale existence jiné závažné překážky pobytu cizince na území.
19. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. To žalovaná zamítla žalobou napadeným rozhodnutím. V rámci napadeného rozhodnutí žalovaná zrekapitulovala závěry správního orgánu prvního stupně, zároveň se s nimi ztotožnila. Stejně tak se ztotožnila s posouzením přiměřenosti negativního rozhodnutí ve smyslu § 174a ZPC.
20. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná dále uvedla, že deklarovaný studijní záměr žalobce představuje formální záminku pro získání pobytového oprávnění na území. Uvedla, že studium či jiné vzdělávací aktivity, které nejsou studiem podle § 64 ZPC, samy o sobě nejsou samoučelnou aktivitou cizince na území, ale mají směřovat ke svému naplnění, tj. formálně ke složení závěrečné zkoušky a k získání příslušného titulu či osvědčení o absolvování, materiálně pak k získání příslušné odbornosti a kvalifikace, která má studentovi umožnit výkon určitého povolání. Aby mohl být pobyt cizince za účelem studia či jiných vzdělávacích aktivit na území prodloužen, musí rovněž činit dostatečný pokrok v příslušném vzdělávání. Tento pokrok však u žalobce není patrný. Současně žalovaná připomněla, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní je tzv. zbytkovou kategorií účelu pobytu nad rámec účelů, které zákon o pobytu cizinců předpokládá. Je tak do jisté míry věcí určité diskreční pravomoci České republiky a jejích orgánů a jejich správní praxe, jaký účel

pobytu z hlediska jeho povahy a provázanosti s územím bude považovat za účel, který vyžaduje pobyt na území, a bude považován za ten, jenž povede k vydání, resp. prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná dále uvedla, že kurzy českého jazyka jsou pro žalobce pouze prostředkem, jak docílit „bezproblémového“ pobytu na území, přičemž žalovaná nemůže odhlédnout od toho, že zákonodárce jednoznačně omezil prodlužování pobytového oprávnění, jehož cílem je jazyková a odborná příprava na vysokoškolské studium. Tím spíše pak je jednoznačně správná úvaha, že takové omezení je možné, byť prostřednictvím institutu závažné překážky pobytu cizince na území za využití přípustné diskreční pravomoci vztahující se k pobytu za účelem ostatní/jiné. K námitce žalobce ohledně jeho výsledku žalovaná uvedla, že v daném případě byl dostatečně zjištěn skutkový stav již na základě shromážděných podkladů, a proto nebylo zapotřebí žalobce předvolávat k výsledku za účelem upřesnění dalších skutečností.

5. Posouzení věci soudem

21. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž žalovaná souhlasila výslovně a žalobce konkludentně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
23. Podle § 35 odst. 3 ZPC dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
24. Podle § 37 odst. 2 písm. a) ZPC ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2.
25. Podle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
26. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaná nevymezila neurčitý právní pojem jiné závažné překážky pobytu cizince na území a nespecifikovala, které konkrétní skutkové okolnosti žalobcova případu pod daný pojem spadají.
27. Nejvyšší správní soud k pojmu jiné závažné překážky pobytu cizince na území v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, uvedl: „V daném případě se jedná o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2003, č. j.: 1 As 10/2003-53, dostupný na www.nssoud.cz).“
28. V rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019-27, NSS doplnil: „Pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah nelze obecně zcela přesně definovat. Při jeho aplikaci jsou správní orgány povinny patřičně odůvodnit, v jakém jednání žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu tuto překážku spatřují. Nejvyšší

správní soud přitom opakovaně uvádí, že při aplikaci neurčitých právních pojmů dává zákonodárce správnímu orgánu prostor ke zhodnocení, zda je možné konkrétní případ pod daný pojem podřadit či nikoliv. Nejprve je tedy nezbytné vymezit rozsah pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území – tj. vymezit, jaký význam tento pojem skutečně má. Následně je správní orgán povinen vyhodnotit, zda lze skutkové okolnosti projednávané věci zařadit do rámce vytvořeného jeho rozsahem – tj. jaké skutečnosti konkrétního případu lze pod daný pojem podřadit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j.: 9 As 80/2011-69).“

29. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že není povinností správních orgánů definovat jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. S tím městský soud nesouhlasí, jelikož minimálně z výše citovaného rozsudku pátého senátu NSS jednoznačně plyne, že je nejprve nezbytné daný pojem vymezit, a poté vyhodnotit, zda lze pod něj podřadit okolnosti konkrétního případu. Žalovaná však přesto postupovala v souladu s judikaturou a pojem definovala na s. 8 napadeného rozhodnutí, kde se k němu vyjádřila v obecné rovině a uvedla, že se mj. jedná o situace, kdy dochází ke zjevně opakovanému a bezcílnému absolvování jazykových kurzů. Není tak naplňován účel daného pobytu.
30. NSS v rozsudku ze dne 21. 10. 2024, č. j. 7 Azs 22/2024-27, uvedl: „Zákon o pobytu cizinců je postaven na principu, že každý pobyt cizince na území, který není pobytem trvalým, musí být odůvodněn plněním konkrétního účelu, např. zaměstnáním, podnikáním, studiem, sloučením rodiny, resp. jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce, resp. 1 rok, a tyto činnosti musí být na území skutečně vykonávány (viz rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j.: 7 As 82/2011 81). Účel pobytu na území pak musí cizinec prokázat. Z kontextu právní úpravy dlouhodobých pobytových oprávnění bez dalšího nevyplývá nárok cizince na to, že mu bude pobytové oprávnění uděleno za jakýmkoli účelem, který sám deklaruje a považuje jej za relevantní účel svého pobytu na území. Jak vyplývá i z judikatury správních soudů a Ústavního soudu, neexistuje právo cizinců na pobyt na území a každý stát si může sám rozhodnout, za jakých podmínek připustí setrvání cizinců na svém území. Správní orgán v takovém případě posuzuje, zda cizincem deklarovaný účel pobytu je skutečně tím účelem, který buď zákon o pobytu cizinců explicitně předpokládá (viz např. účel studium, zaměstnání, podnikání, společné soužití rodiny), nebo se jedná o účel, který zákonem sice výslovně upraven není, ale jeví se jako natolik relevantní, že vyžaduje pobyt na území, resp. dlouhodobou přítomnost na území. Sem patří právě případy, kdy je žádost o pobytové oprávnění podávána ze „zbytkového“ důvodu označeného v žádosti jako „ostatní/jiné“. Především v naposledy uvedeném případě je věcí České republiky a jejích orgánů, jaký účel pobytu z hlediska jeho povahy a provázanosti s územím bude považovat za účel, který vyžaduje pobyt na území, a pro který bude vydáno povolení k dlouhodobému pobytu.“ NSS také v usnesení ze dne 18. 7. 2025, č. j. 10 Azs 116/2025-39, podotkl: „Ne každé neplnění účelu pobytu tedy automaticky představuje závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území. Musí se také jednat o převážné neplnění účelu, pro který byl pobyt povolen (rozsudky NSS ze dne 6. 11. 2014, č. j.: 9 Azs 219/2014 39, ze dne 18. 8. 2015, č. j.: 8 Azs 145/2014 97, ze dne 16. 9. 2019, č. j.: 5 Azs 166/2019 27, ze dne 26. 2. 2021, č. j.: 2 Azs 325/2020 33, či ze dne 15. 9. 2023, č. j.: 5 Azs 277/2022 37).“
31. Žalovaná se po obecném vymezení jiné závažné překážky pobytu cizince na území věnovala konkrétním okolnostem žalobcova případu. V napadeném rozhodnutí konstatovala, že studium či jiné vzdělávací aktivity, které nejsou studiem podle § 64 ZPC, nemají být pouhou samoučelnou činností, ale mají směřovat ke svému naplnění, tedy ke složení závěrečné zkoušky a získání příslušného titulu či osvědčení o absolvování (s. 7 napadeného rozhodnutí).

32. Dále žalovaná rozlišila jazykovou přípravu na studium akreditovaného studijního programu na vysoké škole podle § 64 písm. b) ZPC a „obyčejné“ kurzy cizího jazyka. Kurz českého jazyka podle jejího názoru nemusí nutně vést k vydání pobytového oprávnění a není v zájmu České republiky, aby na jejím území pobývali cizinci opakovaně a samoučelně jen kvůli kurzu českého jazyka bez jakéhokoli časového omezení a cíle. Jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území je opakované a bezcílné navštěvování kurzů českého či cizího jazyka. Z žalobcovy pobytové historie v ČR žalovaná dovodila, že žalobce nesměruje k dosažení konkrétního vzdělávacího cíle. Přitom mu bylo umožněno přicestovat právě za účelem získání vysokoškolského vzdělání. Žalovaná uzavřela, že vzdělávání na různých jazykových kurzech je pro žalobce pouze vedlejší aktivitou sloužící k získání pobytového oprávnění. Je si vědoma, že § 44a odst. 2 písm. a) ZPC na žalobce přímo nedopadá, protože se nejednalo o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Žalobce však materiálně využil možnosti učit se český jazyk delší dobu, což však nevedlo ke studiu na vysoké škole. Další povolení k pobytu za účelem, který sice není formálně jazykovou a odbornou přípravou ve smyslu § 64 písm. b) ZPC, ale materiálně se mu podobá (jedná se o kurz českého jazyka), žalovaná vnímá jako nežádoucí jev odporující smyslu a účelu ZPC. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“ je zbytkovou kategorií, která je do jisté míry záležitostí diskreční pravomoci správních orgánů České republiky. Podle názoru žalované nebylo úmyslem zákonodárce umožnit časově neomezenou jazykovou přípravu. Žalovaná nad rámec projednávané věci popsala systém fungování DBS a uzavřela, že účast na jejích kurzech by neměla být bez dalšího považována za hlavní účel pobytu (s. 7 až 10 napadeného rozhodnutí).
33. Soud nemá ohledně posouzení konkrétních skutkových okolností případu žalované co vytknout. Žalobce přicestoval na území České republiky za účelem studia na vysoké škole. Během jednoho roku si nebyl schopen osvojit český jazyk v dostatečné míře. Nepřihlásil se na další přípravný kurz ve smyslu § 64 ZPC, nýbrž na jednoletý jazykový kurz organizovaný DOCEO, který formálně nepředstavoval přípravu na vysokoškolské studium. Prvostupňový orgán však postupoval vstřícně a vydal žalobci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“, aby měl příležitost prohloubit si znalosti v jazykové škole, kterou si sám zvolil jako nejvhodnější.
34. Žalovaná si podle napadeného rozhodnutí zjevně byla vědoma, že nemůže postupovat podle § 44a odst. 2 písm. a) ZPC, protože žalobce nežádal o prodloužení povolení k pobytu za účelem pokračování v jazykové a odborné přípravě ke studiu na vysoké škole. Zdůraznila však cíl, za jakým žalobce přicestoval na území ČR (studium na vysoké škole), a záměr zákonodárce neumožnit časově neomezenou jazykovou přípravu.
35. Žalovaná umožnila žalobci, aby si během dvou let osvojil český jazyk na dostatečně vysoké úrovni a mohl zahájit studium na vysoké škole. Soud si je vědom, že naučit se český jazyk je náročné, žalobce se však s tímto cílem přestěhoval do České republiky a měl reálnou příležitost si novou řeč osvojit. Jazykovou přípravu nelze prodlužovat bez časového omezení a bez konkrétního plánu, jak naplnit účel dlouhodobého pobytu. Skutečnost, že prvostupňový orgán žalobci vstřícně umožnil pokračování v jazykové přípravě na škole dle jeho volby, a proto nebylo možné postupovat podle § 44a odst. 2 písm. a) ZPC, není důvodem pro každoroční prodlužování povolení k pobytu za účelem „ostatní/jiné“ pouze kvůli dalšímu zdokonalení v českém jazyce. Žalovaná řádně popsala skutkové okolnosti případu a dospěla ke správnému závěru, že žalobce neplní účel, pro který přicestoval do ČR. Nedošlo tak ke svévolnému rozšíření zákazu uvedeného v § 44a odst. 2 písm. a) ZPC.

36. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalobcova žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta, protože by účel pobytu byl nedostatečně spjat s Českou republikou. Důvodem zamítnutí bylo neplnění účelu pobytu, tedy získání dostatečných jazykových znalostí pro studium na vysoké škole. Usnesení NSS ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-38, na které žalobce odkázal, se týká kurzu anglického jazyka v ČR. Žalobce se však učí český jazyk, který na rozdíl od angličtiny není světovým jazykem. Možnosti výuky češtiny v zahraničí jsou značně omezené. Soud proto nepovažuje uvedené usnesení postupujícího senátu NSS za relevantní pro žalobcův případ.
37. K výhradě, že účel a cíl pobytu jsou dva rozdílné pojmy, a sankcionováno může být pouze neplnění účelu, soud odkazuje zejména na rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81. Správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí uvedly, že žalobcovo vzdělávání je bezcílné, případně nevede k určitému cíli. Tato argumentace však směřuje především k vyjasnění otázky, zda je účel pobytu skutečně naplňován. Konstrukce dovozená žalobcem, podle níž jde o dva odlišné termíny, které je třeba posuzovat odděleně, je nadto nelogická – nelze tvrdit, že je účel pobytu naplňován, pokud setrvání na území nesměruje k závěru, který má tento účel za cíl.
38. Dále žalobce namítl, že když žalovaná vykládala neurčitý právní pojem a měla možnost ho vyložit různými způsoby, měla postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro mitius*. V jeho věci však k žádným pochybnostem nedošlo, neexistovaly dva možné výklady, mezi kterými by si žalovaná vybírala. Rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 6. 2011, č. j. 10 A 168/2010-29, na který žalobce odkázal, se týkal volby mezi dvěma legálními definicemi z různých právních předpisů (pojem „soustavná příprava na budoucí povolání“). Pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ legálně definován není. Absence vymezení daného neurčitého právního pojmu ostatně byla i jednou z žalobních námitek. Námitka není důvodná.
39. K problematice účastnického výsledku NSS v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, uvedl: „Výslech účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení“ (srov. také rozsudky NSS ze dne 30. 7. 2020, č. j.: 6 Azs 161/2020-45, a ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33). Žalobce měl řadu příležitostí, při kterých mohl žalovanou i prvostupňový orgán seznámit s okolnostmi svého případu, např. v rámci seznámení s poklady pro vydání rozhodnutí mohl učinit podle něj relevantní tvrzení a navrhnout provedení důkazů. Skutkový stav však byl zjištěn dostatečně a provedení žalobcova výsledku by již bylo nadbytečné. Námitka neprovedení účastnického výsledku žalobce proto není důvodná.
40. Zmínka žalobce o jeho přijetí na Vysokou školu Škoda Auto o. p. s. je pro nyní posuzovanou věc irrelevantní. Soud konstatuje, že žalobcovo jednání vykazuje určité znaky účelovosti, neboť na jednu stranu správním orgánům tvrdí, že je nezbytné prodloužit jeho pobyt o další rok, aby mohl své znalosti češtiny dále prohlubovat, na straně druhé byl však, těsně před vydáním napadeného rozhodnutí, přijat k vysokoškolskému studiu za blíže nespecifikovaných podmínek v programu, který má být v tomto jazyce vyučován.
41. Současně žalobce doložil fotokopii potvrzení o podání žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studium. Ani to však nemá vliv na nyní posuzovanou věc, jelikož se míjí s předmětem řízení. Soud přitom nijak nepředjímá, jak řízení o žalobcově žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia dopadne.

42. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce v žalobě nebrojil proti posouzení přiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života, ani nezpochybnil skutková zjištění správních orgánů k této otázce.

6. Závěr a náklady řízení

43. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejích běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. března 2026

JUDr. Jitka Hroudová v. r.
samosoudkyně